

להרוות צמאון נפשות
יעראל מנהר היוצא
מועדן נחל נובע מקור
חכמה

אור תורת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

והחיה נרדמים

"אנא, אבא - קצת פחד בבקשה"

גדולה ועצומה. ובפרט בעת שמיעת קול שופר תוכנו שיבוא בלבנו יראה גדולה, ותשפיע פחדך ואיתמך ויראתך עלינו ועל כל ישראל ועל כל באי עולם.

"שמחתי מתוך יראתי"

והנה רביה"ק אמר על עצמו "אני אוצר של יראת שמים שכל מי שרוצה יכול לקבל ממני. ובאמת היה נראה בחוש שכל שנתקרב אליו נתמלא חכף יראה גדולה ועצומה, ונתלהב מאד לעבודת השם ויתברך אשר לא נראה כזאת. וגם עכשיו עדין יראתו הגדולה גנוזה בספריו הקדושים, וכל מי שעוסק בהם באמת ובתמימות כא עליו יראה גדולה ומתעורר מאד להשם יתברך."

ועמוד האש ההולך לפנינו, אשר כולו יראה בוערת עד לב השמים – שהעקר הוא אצלו ראש השנה, ואמר שכל עסקו הוא ראש השנה – הוא המלמדנו כי היראה שאנו כה זקוקים לה ומייחלים אליה, היא דייקא יראה שלמה. ומה היא "עקר שלמות היראה"? שדיקא על ידי היראה הגדולה יגיע לשמחה, ככתוב "גילו ברעדה".

ליראה כזאת, המביאה לשמחה, מגיעים "בכח הצדיק האמת, כי מאחר שזוכרין איך צריכין לפחד ולרעד מעצם הפגמים וכו' חכף מוחין ומשמחין עצמן מה שאנו סמוכין בכח גדול ונפלא כזה".

ואכן רביה"ק – "היודע ענין ראש השנה לעומקא" – מנחיל לנו את שלהבת היראה ואבוקת השמחה. דראש השנה, כשהן משולבות כאחת. בדברו על היראה העצומה הנשפעת עלינו ועל העולם כר"ה – תיכף יעוררו דבריו את שמחת לב מבקשי ה':

"בתשרי שמחת ישראל – ועוונות דקדושה הוא בחינת תשרי, כי אז צועקין ישראל קולות וקול שופר, שהקולות כלם הן בחינת עוונות – ועוונות הוא על ידי השמחה, כי הדרת ה' היא מעצמם. וכלשון תחינות רבי נתן: "עורנו ונכנו לקבל ר"ה בקדושה גדולה ובשמחה גדולה".

...

ואחרי ככלות הכל, "אנחנו לא נדע מה נעשה בימי ראש השנה הקדושים, ואין לרצות אותך או כראוי, שנזכה להמליכך עלינו באימה וביראה, ואין לעמוד כנגד כל השונאים והמקטרגים לסתום פי מסטינו ומקטרגנו, כי אם בזכות ובה הצדיקים אמיתיים.

עליהם אנו נשענים ובהם אנו סמוכים. כי הם ילחנו לפנינו, ויכניעו ויפילו כל שונאנו ורודפינו, וימשיכו עלינו קדושת ר"ה בשלמות... נשמות הצדיקים הקדושים האמיתיים ירדו למטה בראש השנה ויהיו עמנו, ויעורנו להתפלל ולהתחנן, ולהכניע ולגרש השטן".

וראה זה פלא, מה שכתב רבי נחמן מטולטשין (על"ת בסוף הספר) "וידעתי בקבלה אמתית, אשר בסוף כל סוף ככלות בשרנו ושארנו וחרוה תשוב אל האלקים וכו' – אז נתודע כלנו יחד במקום חיותנו וזכרנו לברכה. על כן הנני מורו ומחוקו, עד שיפרח היום ונסו הצללים, ילך ויבוא להציון הקדוש ויכתב ויחתם לאלתר לחיים טובים ולשלום בגשמי וברוחני כאות נפשו".

מקורות: ליקום דא: כב, ס, סא, ריא/דב: א, ת, צד/ליקושי תפילות דא: כב, ש/חב: א, ח/על"ת מוה קעט, היא, חלח/חיי"מ: ריט, רצד.

יהודי חפץ בחיים של קדושה, שיש בהם יראת שמים ויראת חטא, חיים של טהרה, של שמחה. ובכן – כותב רבי נתן – הנה באים ימי ראש השנה וזו העת אשר בה נשפעים כל אלה:

"עיקר סמיכתנו וישועתנו היא רק על ימי ר"ה הקדושים, שבהם אנו נשענים להתקרב אליך, ולהמשיך אלקותך ומלכותך עלינו מר"ה על כל השנה כולה... בגלות הגור, אין לנו שום כח והתחזקות וקדושה כי אם על ידי ראש השנה הקדוש אשר נתת לנו ברחמך, מתנה טובה ויקרה... שכל קדושתנו תלויה בו... אשר משם נמשך הקדושה על כל השנה".

אלא שכותב שוב ושוב, שאף אם קיבלנו את המתנה הגדולה בתכל, אולם אין איתנו יודע כיצד להשתמש בה. "אנחנו בעניינינו אין לנו שום שכל ודעת איך ובאיזה אופן להמשיך עלינו קדושת ראש השנה כראוי".

אכן, למרות שהננו דלים ואביונים, לכל הפחות יש בידינו להתבונן קמעה בדברי רביה"ק כלשונם, שהוא-הוא היכול לעשות ראש השנה – וללמוד קצת מתוך רסיסים הניתנים מהמייית לבו הטהור של רבי נתן, המשתפכת עדיין לפני ה':

"וכן ברחמך לקבל ולהמשיך עלינו קדושת ראש השנה בתכלית השלמות – בשמחה ובחדות, ובכביה גדולה מתוך שמחה, ובקדושת המחשבה ביותר, ביראה גדולה".

יום היראה

יראה. יראת שמים, משאת נפש ישראל עלי אדמות. "מה ה' אלוך שואל מעמך, כי אם ליראה". ר'הקסד הנפלא והנורא של ראש השנה – הוא "תקף התגלות היראה מאד".

מה אנו רוצים, אבינו שבשמים: שתעורנו לחיות את חיינו עם קצת פחד. זה הכל. ידינו פשוטה אליך לקבל במתנת חיים קורטוב של חרדה, רבש"ע.

ש"תוקף התגלות היראה" יפיל עלינו לפחות טיפה בודדת של יראת דין. שנזכה לטעום קצת מורא מלכותך בעודנו כאן.

מתחננים שתמוזג אל ימיו קצת אימה. זו הנקראת "יראת שמים" והיתה עצם מעצמיהם של יהודים בכל הדורות. שנפסיק להתהלך בדעת זחוחה ובדוחה, כאילו לית דין ודיין ואין מחור. שיהיה מוראך שפוך עלינו, ועל מעשינו ועל דורותינו – לפחות כפי שאנו יראים על שלום גופנו החולף. שהרעד הנורא אשר יחריד ויזעזע וישתק וידומם את כל הווייתנו ברגע האמת שלפני יציאת נשמה – יואיל להופיע כבר עכשיו ולהתחיל במסותא להתערב קצת בחיינו הארעיים.

כשמוהר"ג כותב מקירות לבו לקראת "מתנה טובה הזאת, שהיא ר"ה הקדוש" – רועד קולמוסו בהאי ליטנא:

"הנה ימי המשפט והדין הגדול של ר"ה ממשמששין ובאין... וצריכין לרעד ולפחד מאד ממשפט הנה שנוגע לחיים נצחיים ואי אפשר לשחד בממון ולפסיד בדברים. ומוסיף לייחל: "השם יתברך יוכנו להכין עצמנו כראוי, להרגיש מעתה תקף קדושת היום, כי הוא נורא ואים".

כמה הירבה לחלות ולהתחנן בעד הנפש שתזכה ליראה: "בימי ר"ה הקדושים שהם ימי יראה, תרחם עלינו ותמשיך עלינו יראה ופחד ואימה וקדושה

חיות דקדושה

א חסידישע פארברענג

גזירות המניעות ומטרתן...

הכסופין והחשק נעשין נקודות, כי אי אפשר לעשות שום דבר כי אם ע"י חשק.

ורביה'ק מסביר: 'דהיינו למשל בשמדבר איזה דיבור, צריך שיהיה לו מתחילה חשק לדבר, וכן בשעושה איזה פעולה אם לא היה לו חשק מתחילה לעשותה, בוודאי לא היה עושה אותה, ועל כן כל דבר שבקדושה שהארם צריך לעשות, כגון לנסוע להצדיק או שאר דבר שבקדושה שהארם צריך לעשות, נותנין לו מתחילה חשק, כדי שע"י זה יעשה הדבר ואין מייצרים את החשק שע"י זה תוכל לעשות הדבר.

ובאן מגיע חידוד הנקודה: 'ועקר גדל החשק נעשה ע"י המניעה שמונינן לו - כי כשאישי ישראלי צריך לעשות דבר הצריך ליהדותו, שכל יהדותו תלוי בזה, כגון לנסע לצדיק אמתי, אזי מונונין לו מניעה, וזאת המניעה היא בשביל החשק כדי שע"י זה יהיה לו חשק יותר לעשות אותו הדבר, כי ע"י המניעה שמונינן את האדם מן הדבר, ע"י זה נעשה התגברות החשק מאוד -

ועל דרך משל: 'כמו למשל כשמראין לקטן דבר הנחמד לו, ותכף ומיד חוטפין ממנו ומחביאין ממנו, אזי הוא רודף מאוד אחר האדם ומבקש וחושק לאותו הדבר, כמו כן מונונין את האדם במניעות מהדבר הצריך לו כדי שע"י זה יהיה לו חשק יותר, דהיינו, מניעות אינם בעיה ובשולן, הם המטרה! כי רק על ידם מתגברת החשק והרצון, ורק על ידי הרצון יכולים לזכות לכל הטוב המופלא! להוציא מכוח אל הפועל.

ובמילים אחרות: המושג 'מניעות' הוא הדבר היחיד שמחבר אותנו עם כיסופים ונעגועים לבורא עולם... וזה לא סתם 'אמצעי' שע"י החשק מוציאין הדבר מכוח אל הפועל, רק אדרבה, 'האמת הוא שעקר ההתפארות הוא רק מה שה' ית' מתפאר עם הרצון והחשק והכסופין בקדושה של כל אחד מישראל מה שכל אחד מישראל לבו בוער תמיד ברצון חזק לזכות לעבודת ה' - וזה עקר ההתפארות ית' - כי העבודה בעצמה אינה יקרה כל כך, כי הכל מאתו ויתברך כמש"כ מי הקדימני ואשלם וכו', ואי אפשר לנו לעשות שום דבר שבקדושה ולא להנצל משום עברה כי אם ע"י ישועתו ויתברך, ועל כן כל עקר ההתפארות הוא רק ברצון מה שכל אחד מישראל רוצה ברצון חזק לעבדו ויתברך' (הלכות ברכת המזון הלכה ד') כלומר: החשק לא רק מוציא את הדבר למעשה, אלא הוא העיקר המצופה ממך! הרצונות והכיסופים הם ההתפארות של ה' ית'! לרצות ועוד פעם לרצות שוב ושוב, כי רק עם הרצונות והכיסופים תגיע למה שתגיע... ויהי רצון שנגיע ביחד בעור ה'...

למה יש כל כך הרבה מניעות ומה מטרתן?!

'גזירת הגיוס' - - הבתורות של 'העם היהודי' בכלל וחסידיו ברסלב בפרט, לזה יש צו עיכוב יציאה ולזה צו מעצר... כל אחד עם הסטטוס שלו - הארץ רועשת וגועשת על אותו נקודה - מה יהיה עם הברסלב'ר' ראש השנה... האם כולם נוסעים השנה לאומן? - שואל אותי נהג מוניות מסוקרן... מה אתם חושבים לעשות... והאם יש בכלל פתרון???

את 'גזירת המניעות' העומדת בעברנו בשנים האחרונות אין צורך להסביר... משנת הקורונה נהפך המושג של 'אומן' ללא-רגיל בעליל... דבר שלא הולך בלי 'ביטול מניעות'... פעם זה קורונה... ופעם זה מלחמה... פעם מזוית זו ופעם מזוית שלא העלנו על הדעת כדוגמת שנה שעברה.

וכן בפרטיות כל אחד עם 'גזירת המניעות' שלו... לזה יש מניעות מאשתו וחזונו וכדו' לזה אין ויזה לצאת מהבית לכ"כ הרבה זמן... ולהוא בכלל לא בא בחשבון כזה הוה אמינא... למה יש דבר כזה??? למה צריך להיות 'כאלה מניעות'... למה להרה'ק רבי ישעיה'לה ולהרה'ק הרבי רבי אלימלך לא מפריע לאף אחד שאני נוסע... מה אני רוצה סך הכל... למה 'מניעות' צריך להיות 'סלנג' שרק ברסלב'רס שרים...

היה פעם שמאן דהוא החליט לנסוע לאומן בלי מניעות... הוא טען לכולם: אומרים כל הזמן שיש מניעות ולכן - קיבלתם קיבלתם... אני אסע לאומן בלי 'מניעות'... הגיע לנתב"ג - עבר את הביקורת - בלי מניעות... הטיסה יצאה בזמן - אכן נחשתם נכון - בלי מניעות... גם הנחיתה והדרך מקייב לאומן עברו בלי 'עיכובים ומניעות'... ככה ישב ההוא שמח וטוב לב - נוסעים בלי מניעות - לא צריך לכסוף ולככות, פשוט באים ונוסעים... עד ש- הגיע לאומן - האוטובוסים מכניסים את יושביהם לעיר אומן עד ליד נהר תשליר...

כמה מטרים בודדים מהציון... האוטובוסים עוצרים והאנשים מתחילים לרדת - השוטרים מבקשים דרכונים... ומיידענו לא שם לב לכל ה'ביקורת' הוה, התחצף בפני השוטר הציג את דרכונו... השוטר נפגע קרא לו בצד... לקח בעל כרחו את הדרכון, חתם עליו ויזה שחורה' ושלא אותו בחזרה עם רכב עד לקייב - בלי מניעות...

המניעות כמטרה לעצמם - להגביר החשק!

רבינו הק' מגלה לנו (ליקו"מ קמא תורה ס"ז) שכדי להוציא דבר מכוח אל הפועל צריך להיות הדיבור בשלימות, וכדי להוציא הדיבור בשלימות צריך להמשיך 'נקודות' להאותיות שמוציא מפיו, שהרי אי אפשר להוציא דיבור בלי נקודות, ולהמשיך נקודות של האותיות הוא ע"י החשק והכיסופין שחושקין לעשות המצוה או שאר דבר שבקדושה שאישי ישראלי חושק לעשות, בבחינת 'נקודות הכסף', שע"י

מזל טוב לדידינו
הר"ר מאיר רוזנטל שליט"א

לרגל הולדת בנו למזל"ט
בזכות רביה'ק יוכה לגדלו לתורה ולחופה ולמעש"ט.
ירושלים

מזל טוב לדידינו
הר"ר יעקב אייזנבאך שליט"א

לרגל הולדת הנכד אצל חתנו הר"ר נחמן פרישט למזל"ט
בזכות רביה'ק יוכה לגדלו לתורה ולחופה ולמעש"ט.
ירושלים

הר"ר נחמן רייכר שליט"א
לרגל הולדת בנו למזל"ט

בזכות רביה'ק יוכה לגדלו לתורה ולחופה ולמעש"ט.
ירושלים

מזל טוב לדידינו
הר"ר מרדכי דודיק שליט"א

לרגל הולדת בנו למזל"ט
בזכות רביה'ק יוכה לגדלו לתורה ולחופה ולמעש"ט.
ירושלים

מזל טוב לדידינו
הר"ר משה מיכאל קוזקין שליט"א

לרגל הולדת בנו למזל"ט
בזכות רביה'ק יוכה לגדלו לתורה ולחופה ולמעש"ט.
ירושלים

הר"ר נחמן יצחק דורנבלט שליט"א
לרגל הולדת הנכד אצל בנו הר"ר נתן ברוך למזל"ט

בזכות רביה'ק יוכה לגדלו לתורה ולחופה ולמעש"ט.
ירושלים

הקו שיצית בלבכם את אור הצדיק

02.5.808.321

נייעס, שיעורים, סיפורי התקדושות, שיחת חברים, ועוד

24 שעות ביממה

מהנעשה
והנשמע
בצל אנ"ש
בכל העולם

בה

א פונק פון חיות

פעם אחד היה מדבר מענין אלול ואמר שמה שנוהגין לומר תקונים באלול, שהניגון של התיקונים וגם מהחלישות הלה שיש לכל אחד אז מחמת שכל אחד מתאחר אז בבית המדרש יותר מרגילתו, מכל זה נעשה דברים עליונים ותיקונים גדולים למעלה:

(שיחת הר"ן קכ"ז)

מקור חיים

א ווארט אויף די פרשה

שלח תשלח - למען ייטב לך וארכת ימים - מובאר בספרים סגולת כמה מצוות שמצווה זאת מסגלת לבוא על ידה למעלה הואת ולענין זה, ומצוה האחרת מסגלת לזכות על ידה למעלה אחרת, וכעין שמצוה במצוות ציצית מובאר להדיא בתורת משה: "למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי וכו'", וכן "זלא תחזירו אחרי לבבכם וכו'" כמו שמובאר באמת בגמרא המעשה של זה שבאו הציצית וטפחו לו על פניו, וע"ז נמצא מונוט: וכן בתפילין כתיב: "למען תהיה תורת ה' בפיך וכו'", וכן לכל מצוה ועובד טובה יש לה סגולה מיוחדת שיכולין לזכות ע"י לאיהו מעלה ומדרגה. ואף על פי כן אם רואה האדם שקיים מצוה זאת ולא זכה לזה הענין והמעלה הזאת אל יפול לב האדם מזה כלל, כי בוודאי כל דברי התורה וכל דברי רבותינו ז"ל אמת ויציב, ואסור להרהר אחריהם כלל, אך אין אנו מכינים דרכי ה' כי מאוד עמק מחשבותיו, ומי יודע דרכיו יתברך, ואולי השם יתברך העלה העובדא והמצווה של לצורך תיקון גבוה ונפלא עד יותר, וכעין שאמרו רבותינו ז"ל בענין שלח חקן וכיבוד אב: הרי שאמר לו אביו וכו', הרי אריכת ימיו של זה וכו' אלא לעולם שכולו ארוך, ועוד יש בוזה כמה וכמה בחינות שעלמנו מכני אדם ואי אפשר להבינם בשלמות, והכל בשביל הבחירה, ויהיה איך שיהיה, על כל פנים זה הטוב שעושה לעת עתה בוודאי אינו נאבד לעולם כי לית רעותא טבא דאתאבדי:

(ליקוטי הלכות, הלכות סימני בהמה וזיה תורה ד מ"ט)

תשועה ברוב יועץ
בדרך שאלה ותשובה

להחיות עם רב

הרה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א

שאלה:

לקראת ראש השנה הבעל"ט נצבות לפניי מניעות רבות וקשות על הנסיעה הקדושה, וכרגע נראה לי שלאחר כל ההשתדלויות לא אזכה השנה לשהות בצילו של רביה"ק באומאן, ובכן נפשי בשאלתי כדת מה לעשות ואיך להתחזק.

תשובה:

יסוד ראשון: תפילה היא למעלה מהטבע!

כבר דיברנו רבות על יסוד איתן אשר רביה"ק מלמד אותנו, בתורה ז' ותורה ח' ותורה ט' ועוד הרבה תורות, שיסוד התפילה הוא בחינת ניסים, תפילה הוא למעלה מהטבע, כי הטבע מחייב כך והתפילה משנה את הטבע, החידוש של רביה"ק הוא כי תפילה אינה רק עצה איך לפעול, אלא עצם מהות התפילה הוא למעלה מהטבע. רביה"ק הולך ומבאר שתפילה היא בחינת ניסים וארץ ישראל, וארץ ישראל הוא מקום שמתנהג בו נפלאות, כמו שכתוב "ארץ אשר עיני ה' אלוךך בה מראשית השנה", זהו תפילה.

ורבי נתן מבאר באריכות עפ"י דברי האר"י הק' שבנין התפילה הוא בראש השנה, הוא חלק מהאמונה. כי כל עסק הראש השנה הוא לגלות מלכות ה', ותמלוך אתה ה' לבדך, אין שום כוח בעולם חוץ ממנו, ורביה"ק בתורה האחרונה שאמר ב"ה שנת תקע"א - תנינא תורה ח' - מבאר שעיקר הענין לבוא אצלו בראש השנה הוא לקבל אמונת חידוש העולם, להאמין שיש נפלאות, זהו היסוד של ראש השנה ויסוד של תפילה.

ועל כן אף כאשר נגמרו כל ההשתדלויות הטבעיות, עלינו לקחת את ענין התפילה בתמימות גדולה, כי על אף שצריכים ומחוייבים לעשות השתדלות, אמנם היא כלא חשיבא לעומת התפילה, ההשתדלות העיקרית היא התפילה, וזאת לא יתכן לגמור! להתפלל ולהתפלל שוב ושוב: כי תפילה הוא למעלה מהטבע!

וידועין דברי הרמב"ן בפרשת בא לענין יציאת מצרים, שאמונת חידוש העולם הוא יסוד היהדות, ואנו מחוייבים מצד יסודי האמונה להאמין שאפילו הענין נראה חתום וסתום מכל הצדדים, עדיין נרבה ונפציר בתפילה, כי זהו בעצם מהות התפילה - לשנות את הטבע!

עיקר ההתפארות - עקשנות ורצונות דקדושה!

והרי ידועים דברי רביה"ק בקדושת קברי הצדיקים אשר שם שורה קדושת ארץ ישראל, ובפרט בציונו הקדוש, ורבי נתן מרחיב שאי אפשר להגיע לקדושה נעלה זו כי אם על ידי עקשנות גדולה!

רבי נתן בדבריו הנפלאים והנשגבים במעלת הרצון (ליקוטי הלכות הלכות ברכת המזון הלכה ד') מקשר בדבריו שני יסודות מרביה"ק, יסוד אחד שהעיקר הוא להיות עקשן גדול בעבודת ה', והיסוד השני שעיקר קדושת איש הישראלי ועיקר עבודתו הוא עבודת הרצונות והכיסופין לדברים שבקדושה, ועיקר ההתפארות שהשית מתפאר בנו הוא מהעקשנות, ועיקר העקשנות בעבודת ה' הוא על חלק הרצון! כי זהו הדרך והמהלך המביא את האדם לתכלית הנרצה.

וידועים דברי רביה"ק שכאשר מתגברות המניעות לדבר שבקדושה, הוא אות וסימן להתגבר ברצונות וכיסופים יותר ויותר! כי עיקר ההתחזקות ועיקר ההתפארות הוא העקשנות ועוונות דקדושה ברצון! לא להרפות מהרצון!

ורבי נתן מסיים שם בהבטחה גדולה, כי בסופו של דבר יוכה ע"י העקשנות דקדושה לשבר כל המניעות ולהשיג לעשות רצון קונו כחפצו הטוב!

נמצאו למדים שאף באופן שנראה שאין שום אפשרות להגיע לציון רביה"ק על ראש השנה, אין דבר יקר מזה להכין את עצמו ליום הדין, שיהיה לו חלק בלבוש של ה', להיות מתגעגע ונכסף לענין נורא וקדוש כזה!

רביה"ק הרי אומר "קין גרעסערס פון דעם איז נישט פארהאנדן" זה לא רק מעלה יתרה, כי אם עיקר סמיכתנו ותקוותינו תלוי בזה, ולכן בכל מצב שהוא יש להתגעגע ולא להרפות מהרצונות והכיסופין!

הכלל העולה: ראשית כל להרבות בתפילה שהוא למעלה מדרך הטבע, זאת ועוד לעבוד את עבודת הרצונות, שהם כשלעצמם רכוש עצום! וכאשר האדם מתגעגע לראש השנה, הוא נכלל ומתקשר בזה, ומקבל את התיקון הגדול על ידי הרצונות!

והעיקר הוא לא לרמות את עצמו ולא להתרצות ב"כאילו עשאה". אלא להתגעגע באמת בכאב וגעגועים, ולא יסוח את דעתו באינו רוצה לחשוב מזה, אלא יהיה לו כאב של השתוקקות ורצונות וכיסופים, פעם על ידי בכיה ופעם על ידי שמחה, אשרינו שאנו יודעים מענין נורא כזה! ואשרינו שבכל מצב אנו קשורים לזה על ידי רצונות ושאיות קדושות!

מיומנו של מתבודד

**הישר מליבו הגועש והנכסף של העשיל המקורב
לקראת הכנס המרומם "שלהבת קודש"**

טוב לי ב'פשמישל' גם בגשמיות, הסידור לילדים, העזרה ההדדית ואחוות הרעים, הן כל חברי ילדותי שם, חברים בכל לב. כדאמרי אינשי או חברותא או מיתותא. אוייו'....

העשל קם ממקומו נסער, דורך מבלי משים על גזיר עץ
ופורכו במנעליו - חושב ומהרהר בלבו: "הן אני עץ יבש.
וְעַץ יָבֵשׁ מִמֶּשׁ. היינו דאמרי אינשי או חברא חבברי
דאיוב (כ"ב טז): - חברי איוב דייקא, טאטע, חברים
העוסקים יחדיו באהבה בצרכי הנפש, בתיקון הנפש.
אם רק הייתי מוצא את מקומי בין אנשי הצדיק, אם
רק היה מקום כזה כמו האילן בסיפורי מעשיות (ראה
מעשה יג יום החמישי), אילן רב פאות אשר בצילו
מוצאים מנוח כל החפצים לירא את שמו הגדל ית', בו
ארגיש חלק כחלק בשר מבשרו,
אם רק היה לי את רגש השייכות
להרגיש בבית, בבית ה' לחוות
בנועם ה' ולבקר בהיכלו בביסופין
ולא בביסופא. אוי באשעפער,
שלא ניעול בביסופא קמך".

"ידיד נפש אב הרחמן" - **משתתף**
העשל בכל לב - "הנה יומא דדינא
 כי בא כי בא לשפוט הארץ, לפני
 שנתיים וזביתי לראשונה לקיים
 ציווי פה קדוש אויף ראש השנה
 דארפן אלע זיין, לא פשוט היה
 המסע כלל וכלל, רק האמונה
 בציווי קדשו החזיקתני, אמנם -
מרים העשל את קולו כאשר זיק
של תקוה נוצץ מענינו - "אורך
 שמך כי עשית פלא עצות מרחוק
 אמונה אומן, בשנה האחרונה
 נתאחדו חסידישע מקורבים,
 אחים לדעה המבינים אחד את
 השני, איי, הכנס האדיר ליחד
 לבבנו! יהיה יסוד איתן לאחדות
 בין אנשי הצדיק" - **מתרפק**
העשל על זכרונות מהכנס הנפלא
שהתקיים בחורף העעלט -
 "להתחיל לחיות חיי נצח! חיים של
 התעלות והתרוממות שלא הכרנו
 עד אז! חיים של אהבת חברים
 וחיבור אמת ביננו! והחיבור
 האמיתי הזה מעצים את הנפש!
 מעניק חיזוק ואומץ רוח דקדושה!
 מחבר את האדם לחיים נצחיים
 עילאיים!"

“הלוחאי ואזכה גם עתה לקראת ראש השנה הבעל”ט, להתאחד יחד עם חברים מקשיבים, לשוחח יחד על הקשיים ועל ההתמודדויות, לדבר על הרצונות לבטא את הכיסופים, להתכונן יחד לשמחה ולאור העצום של התכללות הנפשות בבחינת ‘אור צדיקים ישמח’ (ראה ליק”מ תורה ס”א), למצוא מקומי בצל האילן הנשגב למצוא את עצמי עם חברים לדעה”.

ואכן - - - - הכנס המרומם ביום ראשון הבעל"ט יספק בעז"ה מענה למשאלות ליבו של העש"ל ורבים כמוהו - - -

השנה הוא יומא דדינא של כל השנה, וכל אחד בא עם קדושתו וצמצומיו אל הצדיק הדור, שהוא בחינת קדשי קדשים, בחינת אבן שתייה (ליקוטי מוהר"ן קמא תורה ס"א).

"רו ביסט דאך טאקע א אמתע גוטע פריינד" - ממשיך
העש'ל במילותיו ואינו שם לב לעלה הבודד הנושר
מהענף הישר על ראשו - "את האמת ממך לא אכחד.

הבה נלווה את ידידנו העש'ל המתהלך במשעולי יער סנהדריה. הנה מניח הוא בחבטתו את כובשו הרחב על גדם ענף עץ האורן המזדקק באנן בקרחת היער, מתיישב באחת על כסא התלמידים הרעוע הזכור לטוב מימי החידוד העליונים. סוף סוף הניח העש'ל לגופו להרפות, ולפאותיו המסולסלות להתבדר לרוח היום. אנחה רפה השתחררה בין שפתותיו הקפוצות: **‘איי.. טאטע זיסער...’**

הרים ענינו לשמים התכולים
המבצבצים מבין עצי היער והשיח
את אשר על לבו: "הייליגער
באשעפער; טעטע זיסער אין
הימל. אתה החילות להראות את
עבדך את גדלך. אם משהו היה
אומר לי, העשל, האברך המשי
המוקד והעסוק תדיר, הרציני
וזעוף הפנים, אם הוא היה אומר
לי אך לפני שנים ספורות שאזכה
לנסוע לרביה'ק על ראש השנה
עם טיפוסים קופצניים שבאלה,
סתורי זקן ומלאי חן של אמת,
חן של תמימות של קרבת ה', של
אמונה ויראת שמיים, הייתי נתון
בו את אחד ממבטוי המצמיתים
ביותר ומצמיד לו מיד איזו אמרה
שנונה..."

”מה אומר ומה אדבר, אודה ה'
מאוד בפני הלב מלא על גדותיו
אשרינתו אלף פעמים אשרינתו
אשרי חלקי שזיכיתני - אבי
שבשמים - לדעת מרביה'ק,
אשר בזכותו אני זוכה להרגיש
כאב חטאיי או לכל הפחות
לרצות להרגיש זאת... ויחד עם
זאת לשמוח עד אין קץ בשמחת
יהדותי, מתוך ידיעת רחמיך שאין
להם גבול. ממש פלא פלאות, שני
הפכים בנושא אחד!”

**"אוי רבונו של עולם" - מתפרצת
אנחה כבירה מפיו - "עד מתי
אפסח על שתי הסעיפים. שתי
הסעיפים הקדושים, טאטע. אני**

הולך מדבר ומתנהג כמו פשעמי־שלע' [קרי: חצר הקודש ממני אני בא], אך חושב וכוסף כמו ברסלבר. כי ישאלני אדם לאמור: איה התפלת, חלילה לאענה לו ברסלב. עד מתי אתבייש וממי אתבייש להיקרא על שמו הקדוש? להגיד כפה מלא ענבר אנוכי! אתה הוא הרי המבדיל בין קודש לקודש. אני כל כך אוהב את ההוויי ב'פשעמי־של', הוויי רוחני וקדוש, הוויי עילאי ומרומם. אבל אני יודע זה ממכר שצריך להביא את הקודש לקודש הקדשים 'זה השכל נקרא קודש. וכולם מקבלים ונכללים בבחינת קדשי קדשים. וזה בחינת מה שנוסעים על ראש השנה לצדיקים כי ראש

אני אוהב את 'פשעמישל'. טוב לי בפשעמישל. כל זכרונות ילדותי המתקיים חלפו בפשעמישל, הטישים מלאי הוד הקדומים, המעמדים המרוממים, בעיקר לא ימחה מזכרוני מראה פניו האציליות של האדמו"ר זצ"ל. עניו היוקדות קודחות בי מבער למסגרת המוזהבת התלויה בסלון ביתי - ואני משיב מבטי בחשש, האם מסכים אתה עם דרכי? האיני בוגד כך חלילה? והאמת הרי אני יודע, שבעולם האמת הוא מתענג על הטוב הצפון לצדיקים, שם רואים ויודעים בגדולת רבינו הקדוש, נחל נובע מקור חכמה. והאמת,